

πρὸς τὰ αἵματῆρά θεάματα, ὑπὸ Ἰλιγκος στὴ
 ἡ ἀγχόνη τοῦ Μονρωκόν, ἡ ἀγχόνη τοῦ Μον-
 ἰκρίωμα τῆς Γρέθης, τὸ ἰκρίωμα τῶν ἀγορῶν,
 μέρη εἰς ἃ ἐνεφιλοχώρει, εἰς ἃ ἐτέρπετο δια-
 καὶ καθ' ἐκάστην ἐπιπανάτο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς
 τῶν φρικωδῶν τούτων θεαμάτων. Ἐκιοτε
 γιναι πλέον νὰ προσευχηθῆ παρ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
 τοῦ Ἰωάννου ἐν Γρέθῃ, ἔνθα οἱ κατάδικοι παρε-
 πτο πρὸς τὸν θάνατον, ἔνθεν ἀπεύθυνον πρὸς
 τὴν τελευταίαν αὐτῶν προσευχὴν. Καὶ εἶχε δι-
 ἄνθρωπος χαμένος.
 ἡ γάμος ἐκείνος, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου ὡς μάχαιρα
 ἡ τὸν ἐπιήγαγεν εἰς τὴν καρδίαν, ἦτο φαίδρος
 ἡ γῆ. Πολλοὶ δὲ ἡμέραι εὐθυμοὶ καὶ γαλή-
 ἡν εἶχον ἐπακολουθήσει. Ὁ μικρὸς Ἰωάννης
 τῆν ὠραίαν τοῦ Νικόλην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλ-
 ἡ Νικόλην του, ἥτις τῷ εἶχε δώσει, ξανθὸν καὶ
 ἡ κίον με ῥοδόχροα χεῖρῃ. Ἐν τῷ γάλα-
 ἡ μητρός του ἐσχετὸ βλέμμα τρυφερόν, καὶ
 ἡ πηθὴν θωπευτικὴν ἦτο τέκνον τέλειον καὶ
 ἡ μιν ὅσον τέκνον δὲν ἐλατρεύθη ποτὲ ἐν
 ἡ θωπεῖται τοῦ πατρός του. Θωπεῖται τῆς
 ἡ του διεφιλονεῖσκον αὐτό. Ἡ ζωὴ του ἦν
 ἡ φίλημα, καὶ τῷξανεν αὐτὸ οὕτω ἐν τῇ εὐ-
 ἡ τῇ ἀναπαύσει νηπιότητος προσφιλοῦς, ἐνῶ
 ἡ ἐκείνος ὅστις εἶχε λατρεύσει τὴν μητέρα
 ἡ μιν ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας, ἀπὸ ἐπι-
 ἡ πρῶτας, πρὸς τὰς ἀγωνίας ζωῆς ἀφορήτου.
 ἡ εἰσῆρχετο γελῶν εἰς τὸν βίον, καὶ τετραε-
 ἡ μιν κατεῖ ἤδη χορευθὼν Τέσσαρα ἐπίσης ἔτη
 ἡ παρῆλθε ἀφ' οὗ ὁ Μανδαῖος εἶδε τὴν Νικόλην
 ἡ μιν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ φρικτῶν διε-
 ἡ ὅτι ὦφειλε νὰ ἐξέλεθῃ τῆς ζωῆς ταύτης διὰ
 ἡ μιν.
 ἡ μιν τινὰ ἀνήλιον, ὁ Μανδαῖος ἐξῆλθε τοῦ οἴ-
 ἡ του. Εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους διὰ τῆς ὁδοῦ
 ἡ Μονμαρτρης, βαδίζων βήμασιν ἀτάκτοις,
 ἡ γοῖς, πότε θραδέεις, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χει-
 ἡ τὸ μέτωπόν του, ἔνθα διήρχοντο τόσα νέφη,
 ἡ ῥοπερὰ ὡς τὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Εἶχε διέλθει
 ἡ φρικώδῃ. Ἡσθάνετο ὅτι ὦφειλε νὰ τελειώσῃ
 ἡ γυρὰ, ἀκαμπτος, τῷ ἔβαλλον ὄπλον εἰς τὴν
 ἡ τὸν ὄθει, ἐνῶ φωνὴ τις τῷ ἔλεγε. Ὁ ἀπο-
 ἡ τῆς λαιμητόμου! — Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ
 ἡ αὐτὴν παρὰ δι' ἐγκλήματός τινας! ἐκραύ-
 ἡ τινος τότε μετ' ἀπογνώσεως. Ἀλλ' ἡ ἀόρατος
 ἡ ὄθει ἀκόμη. Ὅτε δὲ ἡ αὐγὴ, ἡ ῥοπερὰ καὶ
 ἡ ἐπάνῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐξῆλθε τοῦ φρικῶ-
 ἡ αἵτου τῆς αὐπνίας του, καὶ μετ' ἡ γαλήνην πα-
 ἡ καθ' ἑαυτὸν. «Σήμερον θέλω ἐκκληρῶσαι
 ἡ μιν μου.» Καὶ ὑπὸ τὸ ἀποφασιστικὸν
 ἡ γισμὸν κατεχόμενος, εἰσῆρχετο εἰς τὴν πό-
 ἡ κληθὲν μιν, πλὴν ὑπ' ἀσθημάτων συνει-
 ἡ — Ἐάν, ἔλεγε, θανατώσω ἄνδρα τινὰ, αὐτὸν
 ἡ οἶνε τὴν στιγμήν ταύτην, δυνατόν νὰ ἡμάρ-
 ἡ τῇ ζωῇ του, καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀφήσω ἐγὼ τὸν
 ἡ δευθῆ τοῦ Θεοῦ, νὰ μετανοήσῃ, παραδίω-
 ἡ ψυχὴν εἰς τὸν ἄδην, καὶ οὕτως ἐπιφορτί-

ζομαι ἐγὼ, πρὸς τοῖς ἐμοῖς, καὶ τὰ ἐδικὰ του ἡμάρ-
 τήματα ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἄν φονεύσω τὴν νεάνίδα
 ταύτην ἀλλ' ὄχι, ἀγαπᾷ ἀναμφιβόλως τινὰ ἀγαπῶντα
 ἐπίσης αὐτὴν, αὐριον ἴσως συνέρχονται εἰς γάμον, καὶ
 ἐγὼ ἐξολοθρεύω δύο ὑπάρξεις· εἶνε πολὺ τοῦτο· ἡ
 λαιμητόμος δὲν θέλει τόσον. Καὶ εἰς τὰς δλεθρίας
 ταύτας σκέψεις παραθεδομένος, ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν
 τῆς ὁδοῦ τῶν Γαρνέλλων. Πεντήκοντα βήματα πρὸ
 αὐτοῦ ὑπῆρχε συναθροῖσις παιδιῶν παιζόντων ἐν πλή-
 ρει ἐλευθερίᾳ. Αἱ φωναὶ τῶν ἦσαν πλήρεις γελῶτων,
 οἱ ὀρθαλμοὶ τῶν σπινθηροβόλοι, τὰ σκιρτήματά τῶν
 χαριέντα· ἦτον ἡ πολυτέλεια τῆς φαιδρᾶς καὶ εὐθύμου
 ζωῆς. Ἄν φονεύσω ἐν τῶν παιδιῶν τούτων, εἶπεν ὁ
 Μανδαῖος καθ' ἑαυτὸν ἐριστάμενος ἀποτόμως· τὸ νεώ-
 τερον, τὸ ξανθὸν καὶ ῥοδόχρουον, εἶνε ψυχὴ ἀθά-
 λευκὴ ὡς αἱ πτέρυγες τῶν ἀγγέλων, εἶνε ἄγγελος τὸν
 ὁποῖον στέλλω εἰς τὸν παράδεισον. Πτωχὸν μικρὸν
 παιδίον! τὸ σῶζω ἴσως ἀπὸ πολλὰ τῶν δυστυχιμά-
 των τοῦ κόσμου τούτου, τὸ σῶζω ἴσως τοῦ βίου τὸν
 ὁποῖον διάγω. Ὡ! πόσον μεγάλη ὄρετὴ θέλει εἶσθαι
 τὸ ν' ἀπαλλάξω τινὰ τῶν βασάνων τὰς ὁποίας ὑπέ-
 ρερα. Καὶ ταῦτα διαλογιζόμενος καὶ μονολογῶν,
 ἐξακολουθεῖ χωρῶν πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐπαιζον
 μετὰ πλειοτέρας ἐπιζέσεως, ἢν διήγειρεν ἐν αὐτοῖς
 ἡ παρουσίᾳ του, μετὰ τῆς ἀμιλλῆς, τῆς εὐτυχίας τοῦ
 νὰ παρατηρηθῶσι τῆς δόξης!
 Καὶ ἰδοὺ ἐπι πλησιάζοντος τοῦ Μανδαίου, δύο ἡ
 τρία τῶν μικροτέρων παιδιῶν ἔτρεξαν πρὸ αὐτοῦ παί-
 ζοντα καὶ διαφόρους παιδικῆς ποιούντα καὶ λέγοντα.
 Ὁ Μανδαῖος ἤλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ
 ἀλλ' ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμήν τινα, καὶ ἔμεινε χωρὶς λέξιν
 νὰ εἴπῃ εἰς τὰ παιδιά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ ἐλάλου
 ἡ συγχρόνως.
 — Ποῖας ἡλικίας εἶσαι, μικρόν μου; εἶπε τέλος
 εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν. — Ἐξ ἐτῶν. — Σὺ δέ; — Πέντε
 ἐτῶν. — Καὶ σὺ; — Πέντε ἐτῶν ἐπίσης, κύριε.
 — Σὺ τέλος, μικρούλικο; εἶπεν εἰς τὸ τελευταῖον.
 — Τεσσάρων ἐτῶν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνο μετ' ἡ φωνὴν θω-
 πευτικὴν καὶ γλυκεῖαν. — Ὡ! δὲν εἶναι παρὰ τεσσά-
 ρων χρόνων, ἐφώναζαν ἐξ ὅλης καρδίας τὰ τρία παι-
 δία. — Δὲν εἶνε παρὰ τεσσάρων ἐτῶν· εἶνε τὸ νεώτερον,
 τὸ ἀθωότερον, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Μανδαῖος, καὶ ἅμα
 περιέβαλε τὸ παιδίον διὰ τοῦ ἐνὸς βραχίονος, καὶ διὰ
 τοῦ ἐτέρου τὸ ἐκτύπησε δι' ἐγγχειρῖδιου.
 — Οὐαί! ἴδε πόσον εἶνε δυνατόν! ἴδε πῶς πίπτει
 ὡς ἀγκούρι, ἔλεγον οἱ σύντροφοὶ του γελῶντες καὶ
 ἔλκοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦς πόδας· ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα οἱ
 γελωτέες τῶν μετεβλήθησαν εἰς τρόμου κραυγὰς ἰδόν-
 των τὸ αἷμα. Οἱ γείτονες ἔδραμον πανταχόθεν, ὁ δὲ
 Μανδαῖος οὐδὲ κἂν ἐκινήθη ὅπως διαρῦγῃ· εἶχε ἐκ-
 πληρῶσαι τὸ πεπρωμένον του· ἔχυσεν ὅμως δάκρυα,
 δάκρυα ἄφθονα καὶ πικρὰ, ὄχι διότι ἐτέλεσεν ἐγκλημα,
 ἀλλὰ διότι ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν πατρός, τὴν καρδίαν
 μητρός. Δὲν εἶχε συλλογισθῆ ὅτι ἐξηφάνιζε τὴν εὐτυ-
 χίαν ἀνδρὸς καὶ γυναικός· τὸν εἰδοποίησαν ὅμως
 περὶ τούτου αἱ ἐκ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ ἐρχόμενοι δέξεται
 κραυγαὶ γυναικὸς ὀλολυζούσης. — Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον
 ἡ μήτηρ τρέχουσα λυσιχομος, ἐν παραφροσύνῃ, κραυ-